

[Albertsen.]

her under debatten, som jeg gerne vil besvare et par af.

Jeg vil gerne med hensyn til mit citat af statsministerens tale ved folketingets åbning konstatere, at socialministeren accepterede min vurdering heraf. Det, der altså her er tale om, er, at vi opfatter det, der her sker, som i modstrid med denne tale. Vi skønner, at forslaget betyder en forringelse af den sociale og pædagogiske standard. Det er her, opfattelserne brydes.

Med hensyn til ministerens indlæg i Berlingske Tidende, som jeg citerede, vil jeg gerne sige, at hvis ministeren skønner, at der er tale om en misforståelse fra min side, er det i det mindste en misforståelse, jeg ikke står ene om. Det har jo givet anledning til polemik, og det har givet anledning til, at vi under udvalgsarbejdet og over for deputationer måtte korrigere den opfattelse, der kom frem. Der kan være tale om, at ministeren trods alt ved at fremlægge sit synspunkt har givet anledning til tvivl om, at dette her kunne opfattes som et alternativ til en eventuel begrænsning af byggeriet. Jeg har da også forstået, at udvalgsformanden ved sine bemærkninger her og andetsteds var enig om at tage afstand herfra.

Der bliver talt om, at dette forslag karakteriseres som asocialt. Det er en betragtning, som jeg har givet udtryk for at jeg deler, fordi vi mener, at det, der her sker, er et brud med den udvikling og den opgavefordeling, der i øvrigt er tale om. Det beklager vi. Vi kan ikke dele den opfattelse, at når det drejer sig om merudgifter for folk, der har indtægter på 40.000 kr. og derover, kan man ikke tale om en asocial handling, for de er jo sikret i alle ender og kanter. Jeg er ikke klar over, i hvilket omfang de, der siger noget sådant, egentlig kender de pågældende menneskers økonomi. Med indtægter af den størrelse, med huslejeomkostninger på en 12.000-15.000 kr., med betydelige transportomkostninger og med hidtil ret store udgifter til børnenes pasning og nu udgifter, der skal forøges betragteligt, er der

tale om folk med en beskeden økonomi, og så vil der være tale om en asocial handling, når man forringer disse menneskers økonomi.

Når det bliver anført både af ministeren, og jeg tror fru Clara Munk, at dette nærmest må betragtes som et fremskridt, og man i den forbindelse navnlig peger på det cirkulære, som ministeren har lovet at udsende, vil jeg gerne sige, at det, der her sker ved denne indtægtsregulering, jo ikke er noget, der sker for første gang i verdenshistorien eller i dansk socialpolitik historie; det er simpelt hen noget, der er sket med passende mellemrum, når der har været grundlag for det, og når indtægtsudviklingen i øvrigt kunne motivere det. Jeg tror, det skete forrige gang i 1966. Her kommer det altså som et led i en ændring, som vi overhovedet ikke mener der er grundlag for, hvorimod vi ganske — både under udvalgsarbejdet og her i dag — stærkt har givet tilslutning til cirkulæret. Herom kan der ikke herske nogen uenighed.

Så vil jeg gerne vende mig imod nogle af de betragtninger, som nogle af ordførerne har givet udtryk for, idet de nærmest har benyttet lejligheden til ved denne anden behandling at skælde ud på det personale, der har været engageret i hele denne polemik og i hele det politiske stormløb, der er tale om. Jeg synes kun, der er grund til at glæde sig over, at medarbejdere inden for denne forsorg føler sig så ansvarlige og så engagerede, at de tager stilling. Jeg har ikke været ude for tilfælde, hvor der er tale om at nogen medarbejder i denne situation har misbrugt sin stilling eller har talt under mindre ansvar end det, vi alle sammen må tale under, når vi udtaler os om offentlige ting. Dette er ting, der drejer sig om deres arbejdsmæssige forhold.

Jeg vil gerne have lov at sige, at jeg synes, det er direkte anstødeligt, at man nærmest antyder, at personalets egen lønplacering kommer ind i denne debat, og at det nærmest er uartig, at de overhovedet beskæftiger sig med disse ting, for de er næsten skyld i den udvikling, der har fundet